



SZOMOLAI ANDREA

A jó család összezár

A koraszülött babák világnapja (november 17.) alkalmából a mátyusföldi Taksonyon élő Tóth Tündével idéztük fel második gyermekük, Ármin világra jöttének szívbe markoló történetét. Tünde fiatal, kétgyermekes édesanya, nincs még harmincéves sem, lényéből mégis végtelen bölcsesség árad.

A várandósságom ideje alatt semmi jele nem volt annak, hogy koraszülés veszélye állhat fenn, míg 2015. december 17-én, a hetedik hónapban járva, olyan érzéssel ébredtem fel,

mintha már a terhesség legvégén tartanánk – emlékszik vissza életük talán legnehezebb napjára a fiatal, kétgyermekes anyuka, aki szerint ez a téma ma már nem lehet tabuizált. – Az orvosom

egy rövid kivizsgálás után közölte, azonnal induljak a kórházba, mert megindult a szülés, a babát viszont még jó lenne bent tartani. Remegve, magas pulzussal mentem be a galántai kórházba,

ahol a nővérek próbáltak megnyugtani, de hát ki tud megnyugodni ilyen helyzetben. Emlékszem az ügyeletes orvosra, aki törölgette a könnyeimet, és elmagyarázta, mi történhet velem és a még meg sem született kisfiunkkal.

A kórházban, koraszüléstől tartva az édesanya és a magzat azonnal megkapták a sürgősségi kezelést, és a hajnali órákig sikerült meggyőzni Ármint, hogy az ő helye még a pocakban van. Ezután azonban már nem volt megállás, azonnali császármetszéssel emelték ki a babát és adták át az érsekújvári koraszülöttsztyály kiérkező mentőosztagának a két hónappal korábban érkező, alig másfél kilós, koraszülött csecsemőt.

Félelemben teltek a napok

– Az elkövetkező 48 óra, amely a legkritikusabbnak számít a koraszülötteknél, maga volt a pokol. Féltünk a tüdőösszeomlástól, s leginkább az agyvérzéstől. Az idő ólomcipőben járt, de jó hír volt, hogy Árminnak nem kellett légzéstámogatást kapnia – írja le a nehéz időket Tünde. – A legborzasztóbb egy szülő számára, hogy az orvosok nem mondják, és nem is mondhatják azt, hogy minden rendben lesz, hallgatnak, és nem kecsegtetnek reménnyel, a szülő pedig csak vár, hogy az élet vagy a halál dönt-e gyermeke sorsa felett. Any-

nyira vágytunk a biztató szavakra, mert nem volt semmi, amibe kapaszkodhatunk volna, csak az idő mutatja meg ilyenkor, merre dől el a mérleg nyelve. A legnehezebb az volt, hogy hetekig nem foghattam meg a saját gyerekeket, mivel inkubátorban volt.

Az idő továbbra is nagy megpróbáltatások elé állította a családot. Tünde úgy döntött, nem vonul be az érsekújvári kórházba bennfekvő „koramamiként”, mivel érezte, Jázmin lányuknak ugyanúgy szüksége van az édesanyjára, így a család szinte naponta utazott Érsekújvárba, hogy figyelemmel kövesse Ármint fejlődését. Tünde elmondja, milyen szörnyű érzés volt, hogy azon a bizonyos december 17-én nem vehetett részt Jázmin első óvodás karácsonyi fellépésén, ráadásul az ünnep előtt a kislányt is kórházba kellett szállítani egy súlyos légcsőgyulladás miatt.

– Jázmin nagyon erős, végig ő és Attila, a férjem tartották bennem a lelket, hogy ne roppanjak össze. Három hét után befeküdtem a kórházba, hogy megtanítsam önállóan táplálkozni a fiunkat, aki egyébként szépen növekedett. Általában ez a feladat öt nap alatt sikerül, Ármint azonban hetekig nem mutatott erre hajlandóságot, engem pedig Jázmin várt otthon. Ekkor kerültem a mélypontra, amikor mindenre és mindenkire haragudtam a helyzetünk miatt. Csodálatos, Jázmin mennyire

megértő volt velem, mindennap elmondta a telefonba, tudja, hogy szeretem és most a kisöccsével kell foglalkoznom, hogy minél hamarabb hazatérhessünk. Még nagyobb nyomást jelentett a tény, hogy körülöttem jöttek mentek az anyukák, mi pedig nem mozdultunk el a startvonalról.

Egy könyv segített

Tünde elmondja, hogy az egyre mélyülő depresszív állapotból végül egy, az édesanyjától kapott könyv mozdította ki. Az Áldás és átok elolvasása után tudatosult a fiatal anyukában, hogy senkit nem szabad hibáztatniuk, egyszerűen el kell fogadni a kialakult helyzetet.

– Elfogadtam a helyzetet, és megértettem, türelmesnek kell lenni és megtanítani a babát táplálkozni, aki az életéért küzd. Amint teljes, odaadó szeretettel fordultam felé, és átadtam neki a reményt, egyik napról a másikra elkezdett egyedül enni. Három nap múlva hazaengedtek a kórházból. A leghálásabb Jázminnak vagyok, aki nagyon okosan viszonyult a fájdalmas helyzethez. A koraszülő mamik semmi másba nem tudnak kapaszkodni, csak a reménybe és a hitbe – teszi hozzá Tünde. – A koraszülés mindent megváltoztat, összekovácsolja a családot, de egy jó ideig nem élhetjük azt az életet, amit elterveztünk.

A koraszülött babák esetében a kezelőorvos dönti el, milyen gyakran kell ellenőrzésre hordani a csecsemőt. A koraszületésnek sok veszélye lehet, többek közt az inkubátorban való lét miatt károsodhat a látás, valamint gyakori a hypertónia és a hypotónia. A koraszülött babáknál rendkívül fontos a megfelelő és precíz mozgásterápia. Magyarországon és Szlovákiában az utóbbi években folyamatosan nő a koraszülött babák száma. Az évente megszülető 94-99 ezer kisbaba 8-9 százaléka születik koraszülöttként. Koraszülöttnak azokat a kisbabákat nevezzük, akik a várandósság 37. hete előtt jönnek világra. A koraszülöttek jelképe a lila szín, amely a remény, az elfogadás és a fejlődés színe. Éppen ezekre van a legnagyobb szükségük. ■

